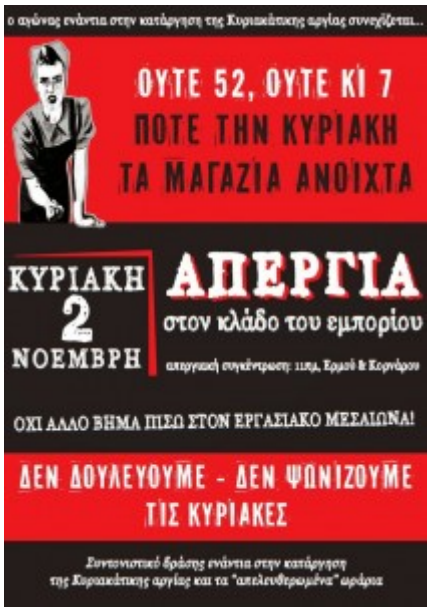

Η πρόσφατη θεσμοθέτηση της κυριακάτικης εργασίας στη χώρα, πρώτα για επτά Κυριακές τον χρόνο, μετά για πενήντα δύο και στη συνέχεια ξανά για επτά (με ποικίλες διακυμάνσεις ανά περιοχή), θα μπορούσε να ιδωθεί από αρκετές οπτικές γωνίες. Αξίζει να αναφέρουμε συνοπτικά κάποιες από αυτές, για να γίνει σαφέστερο πώς και γιατί η πλήρης και οριστική κατάργηση αυτού του τερατώδους θεσμού μάς αφορά όλους και όλες, εντός και εκτός εμπορίου.

Μπορεί λοιπόν να θεωρήσει κανείς την υποχρεωτική δουλειά την Κυριακή:

α) Ως ακριβό δώρο των κυβερνώντων στα μεγάλα πολυκαταστήματα, που ελπίζουν να επωφεληθούν από τη μαζική κατανάλωση σε μέρες αργίας, εξωθώντας στο κλείσιμο ή στην «επιβίωση με κάθε κόστος» (μη καταβολή υπερωριών, μη καταβολή του πρόσθετου 75% επί του ημερομισθίου για εργασία την Κυριακή, όχι ρεπό, μη καταβολή αποζημιώσεων σε περίπτωση απόλυσης κ.λπ.) τα μικρότερα μαγαζιά, τα οποία δυσκολεύονται να ανταποκριθούν στο κόστος που περιλαμβάνει η επέκταση της λειτουργίας τους τις Κυριακές. Είναι χαρακτηριστικό ότι η περίφημη «μεσαία τάξη» των εμπόρων/καταστηματαρχών έχουν δηλώσει ότι γενικά είναι αρνητικοί απέναντι στην κυβερνητική ρύθμιση, προσπαθούν ωστόσο, εκόντες άκοντες, να την περιορίσουν στα μέτρα που τους συμφέρουν («επτά Κυριακές το πολύ»...), και αρκούνται κατά τα λοιπά να μετράνε μήνα με τον μήνα τη ραγδαία «πτώση του τζίρου» τους.

β) Ως ένα κρίσιμο στάδιο στην εν εξελίξει διαδικασία πειθάρχησης και υποτίμησης όλων των εργαζομένων, άρρηκτα συνδεδεμένο με εξελίξεις όπως η καταβαράθρωση του βασικού μισθού, η κατάργηση των συλλογικών συμβάσεων, η επέκταση και υπόθαλψη της απλήρωτης εργασίας, η μαζική ανεργία και η συντήρηση/αντιμετώπισή της με πάμφθηνες και ανοχύρωτες μορφές προσωρινής και ελαστικής εργασίας-«μαθητείας», η σχεδιαζόμενη αναθεώρηση της συνδικαλιστικής νομοθεσίας (με κατοχύρωση του δικαιώματος

ανταπεργίας από μέρους των εργοδοτών και γενική κατάργηση των ατομικών και συλλογικών συνδικαλιστικών δικαιωμάτων), κ.ο.κ.

γ) Ως Αναγκαία Αναπτυξιακή Παρέμβαση χάριν της Σωτηρίας Υμών, τουτέστιν: οι τουρίστες να έρχονται να ψωνίζουν όποτε θέλουν, και όλοι μαζί θα τα ξαναφάμε κάποτε. Εύκολα αναγνωρίζουμε εδώ την επίσημη –και απροκάλυπτα λούμπεν– δικαιολόγηση του μέτρου, την ίδια άλλωστε που πουλάει στην κοινή γνώμη αρχαίους τάφους ή/και ναυάγια ή/και Μάρμαρα, μαζί με την απαραίτητη «εθνική υπερηφάνεια», ελπίζοντας στα σοβαρά να τα εξαργυρώσει άμεσα όλα αυτά σε καντίνες, σουβλατζίδικα και ουρές από πεινασμένους καταναλωτές που θα σερβίρονται από πάμφθηνα γκαρσόνια.

Προφανώς τα παραπάνω δεν αφορούν μόνο τους εργαζόμενους στο εμπόριο, ούτε μόνο τους μισθωτούς υπαλλήλους. Όταν το ζητούμενο είναι να φτιαχτούν εργαζόμενοι απομονωμένοι, χωρίς συλλογικά δικαιώματα, απολύτως εξαρτημένοι από τις βουλές των αφεντικών τους, η καμπάνα χτυπάει για όλους μας. Προφανώς επίσης τα παραπάνω δεν αφορούν καθόλου την ημέρα της Κυριακής ως τέτοια. Σε όσους σκέφτονται ότι σε κλάδους όπως ο δικός μας χιλιάδες άνθρωποι δουλεύουν κανονικά τις Κυριακές, τις αργίες, τα Χριστούγεννα ή ανήμερα τον Δεκαπενταύγουστο, ας υπενθυμίσουμε απλώς ότι ο αντίκτυπος της κατάργησης της κυριακάτικης αργίας δεν θα πέσει στα δικά μας κεφάλια ως «δουλειά την Κυριακή», αλλά –για παράδειγμα– ως υποχρεωτική δουλειά δεκαπέντε ωρών τη μέρα, κάθε μέρα, για να βγει ένα βασικό μεροκάματο με αμοιβή 2 ευρώ την ώρα ή 1 λεπτό τη λέξη.

Για τους λόγους αυτούς, ο **Σύλλογος Μεταφραστών Επιμελητών Διορθωτών**, ανταποκρινόμενος στο κάλεσμα του «Συντονιστικού δράσης ενάντια στην κατάργηση της κυριακάτικης αργίας και τα “απελευθερωμένα” ωράρια», που εδώ και μήνες δίνει έναν υποδειγματικό αγώνα για την υπεράσπιση των δικαιωμάτων των εμποροϋπαλλήλων, **καλεί τα μέλη του και όλους τους συναδέλφους στην απεργιακή συγκέντρωση της Κυριακής 2 Νοεμβρίου, ώρα 11 π.μ., στη συμβολή των οδών Ερμού και Κορνάρου,** στο κέντρο της Αθήνας

ΝΑ ΕΙΜΑΣΤΕ ΟΛΕΣ ΚΑΙ ΟΛΟΙ ΕΚΕΙ, ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗ ΛΕΗΛΑΣΙΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ ΜΑΣ

Πηγή:smed.gr